

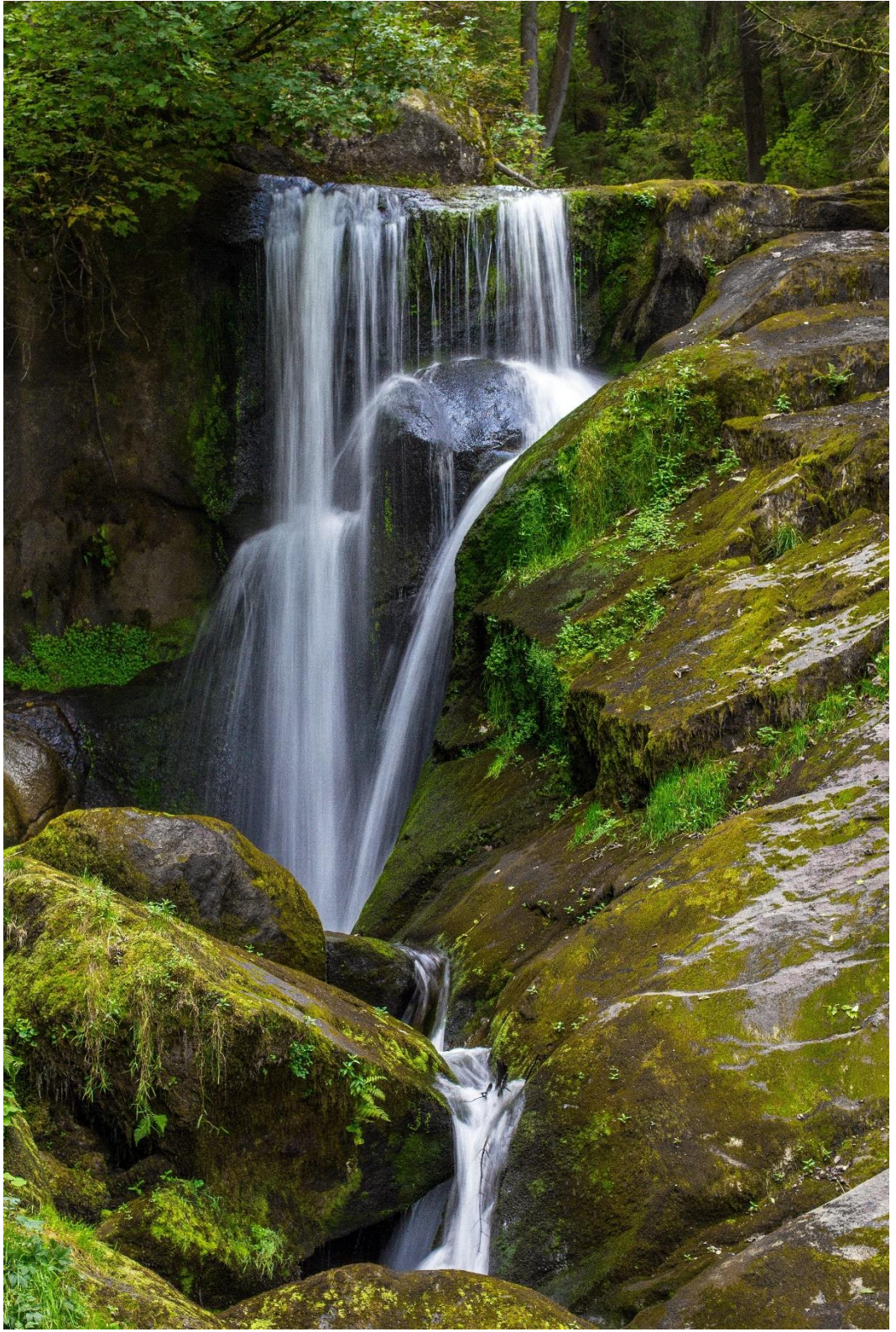
PENZION NAD STRŽÍ

IVO TOMÁŠEK

PENZION
NAD STRŽÍ

IVO TOMÁŠEK

ÚVOD

První příběh (PENZION NAD STRŽÍ), se odehrává v době divoké privatizace, v níž váhy spravedlnosti byly v opravě a čekaly na novou kalibraci. Nově se kalibrovaly i charaktery, nejenom v penzionu. Byla to i doba příležitostí, kterých bylo možno využít jedině „kdo dřív přijde, ten dřív mele.“

Druhý příběh (RODIČE ANI PŘÍBUZNÉ SI ČLOVĚK NEVYBÍRÁ), je obrazem doby, v níž kvůli jedné poznámce nebo drbu mstivého donašeče se zcela změnil život nejen jemu, ale celé rodině. Všem se naráz změnil svět; nejen materiálně, ale především sociálně. Uvnitř rodiny i navenek, vůči okolí.

Každá společenská změna přináší na jedné straně otřesy, při nichž se kalí voda, ale i příležitosti, kterých se chopí schopní (někdy všeho). Ale uspějí jen předem připravení.

V každé době se musíme ptát, do jaké míry nás rodina a škola připravily do života. Rodičem nemůžeme vystudovat na žádné škole, ale jako autodidakti života jsme ovlivňováni okolím a sami okolí ovlivňujeme. Svými názory, chováním, dovednostmi i charakterem.

Dilema se vloudí do života, když proti sobě stojí vlastní úsudek, ověřený praxí proti těžko přijatelným požadavkům doby. Lhostejno, zda v komorním prostředí rodiny, nebo většího společenského celku.

PENZION NAD STRŽÍ

Penzion Nad strží se nachází v příkré stráni hustě zalesněné části podhůří, které kromě zdravých lesů, nemohlo nic jiného nabídnout. Ani turistické trasy, ani historické pamětihodnosti. Snad jenom malé parkoviště, skryté v terénní nerovnosti, před případnými zvědavými pohledy.

Objekt tvořily dva spojené třípodlažní domy, každý se dvěma vchody, původně vystavěné pro lesní dělníky a pracovníky rozsáhlé pily. Po jejím zrušení a zplanýrování terénu, se vytvořilo šterkové parkoviště, využívané především řidiči kamionů.

Ukončený provoz pily a reorganizace lesní správy vylidnily oba objekty, které po několika letech chátrání přijala pod svá křídla jakási organizace s nejasnou náplní pracovní činnosti. Dalšímu chátrání objektů, ani vlastnímu rozpadu však nikterak nebránila. V dosti zuboženém stavu nemovitost zakoupil Jan Pařízek st., jinak letitý správce objektů z doby, „kdy nám patřilo vše, ale neměli jsme z toho nic.“ Ještě k tomu přibral hospodu „Na téčku.“ pojmenovanou podle křižovatký téhož tvaru, vzdálené od penzionu 12 km. Oboje – jak jinak, než za podivných okolností; ale především za babku.

Letmé povrchní opravy mohly na první pohled budit příznivý dojem, ale ten zdaleka nebyl nejdůležitějším atributem solidnosti. Tím byla bezvadná poloha zastrčených objektů blízko nedalekých, dosti frekventovaných cest. Přitom ukrytých v záhybech vlnícího se

ostrohu s možností snadného úniku do nepřehledného okolního terénu za přispění diskrétního personálu.

Po zaběhnutí příslušných služeb, předal otec živnost synovi. Sám zůstal jednatelem podniku. Synův elán a otcovy rozvětvené kontakty zajišťovaly trvalou prosperitu.

První dům sloužil běžným návštěvníkům, především řidičům kamionů, kteří si často přivezli „druhou polovičku“ – většinou sbalenou během cesty. Sem tam se na noc ubytoval nějaký nahodilý motorista.

Druhý dům byl zvenčí krytý rozložitým tisem. Skrýval ve svých útrobách stále se vylepšující interiér, výhradně sloužící VIP osobám.

Světlem protřelé dámy personálu po „uzavírací době“ obveselovaly zákazníky na jejich pokojích. Pro VIP osoby byly zvláště vybrané; i s jazykovou výbavou.

Situaci vystihla uštěpačná poznámka jednoho ze stálých hostů na adresu děvčat: „Nemusejí mít vlastní kamrlík, když chodí na pokojů zákazníků, což by umožnilo rozšíření ubytovací kapacity.“

Stálým zaměstnancem byl jakýsi človíček „bez příjmení.“ Nejbližší ho familiárně oslovovali Franci, ale slyšel i na pane Františku nebo pane Fando, což vyjadřovalo jistý odstup. Měl na starosti ekonomické záležitosti podniku, včetně utajené herny v suterénu, kterou poté, co se tzv. podnik rozběhl, obhospodařovali oba Pařízkovi. V začátcích patřil k úzkému kruhu vedení.

Několik pánů, kteří se pohybovali po obou domech i po okolí, svou nenuceností měli budit dojem hostů. I přes velmi dobré herecké výkony, bystrému oku neuniklo, že to jsou profesionální bodyguardi

s policejním nebo vojenským výcvikem, kteří se občas zapojovali i do některých činností, souvisejících s chodem penzionu. Kromě dvou byli i slušně vybaveni jazykově; anglicky a německy, samozřejmě. Francouzsky výborně hovořil Herbert, bývalý voják cizinecké legie.

Podnik tedy musel vynášet, když „utáhl“ tak náročnou režii.

Policie se několikrát snažila hospodaření Pařízkových trochu prověřat, ale nikdy neuspěla. Určitou představu o tamním dění pochopitelně měla, jenže bez důkazů „zbydou holé ruce.“ Policejní snažení pomáhaly hatit i jisté VIP osoby z blízkého i vzdáleného okolí, jejichž vliv na odklánění policejního zájmu o tento objekt se dal více než jenom tušit.

Čerstvý šéf kriminálky Miroslav Sedláček, podobně jako jeho předchůdce Emil Doseděl, se marně snažil alespoň některé případy dotáhnout do konce, ale několikrát „zasáhla vyšší moc.“ A to nejen do případů, které se netýkaly přímo penzionu, ale vesměs v něm vznikaly. Nitky nikoli košer aktivit, byly spřádány právě tam.

Postupem času si Sedláček vytvořil jakýsi rámcový plán, jak se jim dostat na kobytku. Ale s kým? Sice měl kolem sebe devět kolegů, ale zcela věřit mohl pouze jednomu: komisaři Jiřímu Pšeničkovi. Naopak u dvou, sotva zapracovaných kriminalistů a kamarádů od dětství, si nebyl jistý, zda náhodou „nejsou na výplatní listině“ Pařízkových. Už proto, že jeden z nich, od žáků až po dospělé, hrával kopanou s Pařízkem mladším.

U dalších mu chyběl tzv. kriminalistický čich, nebo alespoň náznak, že se časem dostaví. Většinu oddělení tvořili nováčci, kteří byli přijati za předchůdce Doseděla, který určitě by si je sám nevybral.

Ale v tom předivu kontaktů a vzájemných výpomocí „ty mně, já tobě“ jsou cesty osudu nevyzpytatelné. Sedláček tehdy ještě pracoval jako řadový kriminalista ve vedlejší okrese.

Stále se vracel k otázce, jestli není jistým varováním před „předivem těchto vztahů“ šéfův ne zcela objasněný odchod z tohoto světa. U Doseděla měl už předtím několik otazníků, týkajících se jeho osobního, i pracovního života. Už i proto, že jeho smrt byla vyšetřovaná až příliš rutinně včetně jednoznačného závěru vyšetřování: „Nebožtík byl přesvědčený o rakovině, která se však pitvou neprokázala. Příčinou smrti byla zástava srdce.“ Tedy nikoli sebevražda, jak zněla původní, „horká“ verze. Proč bylo toxikologické vyšetření tak neurčité? Je sice fakt, že byly zjištěny toxiny, které v malé míře pomáhají, ale byl jich tam docela slušný koktejl. Doseděl možná věděl něco „navíc“ nebo jenom cosi tušil, ale nesměl se tušenému dostat na kloub? Nebo se do něčeho zapletl a nevěděl „kudy kam?“ Nakonec – ono to může být všechno dohromady. Sedláček své jmenování do skupiny, vyšetřující okolnosti smrti svého předchůdce, vnímal spíše jako „oční výtěr“ nakaširované nestrannosti skupiny.

Kolem bývalého šéfa byla i tak řada podivností. O milence dlouho věděla i jeho manželka. Přesto u Dosedělových nebyla „žádná Itálie;“ dokonce se dámy spolu stýkaly a tykaly si. Prý se znaly ze střední školy.

Lecčemu se podívoval i Pšenička (který byl v poslední době šéfovou pravou rukou), že kolem penzionu se dlouho obšlapovalo, a nakonec se občas něco „bud' zametlo pod koberec, nebo se nechalo tzv. vyhnít;“ jako by měl Doseděl „svázané ruce.“ Ale pořád to byly

spíš jen pocity; nic konkrétního. Kupodivu část těchto případů šéf řešil sám nebo s některým ze tří kolegů, kteří jsou již v důchodu. A ti sotva něco pustí, zejména, pokud jsou v tom sami namočení. Tedy v případě, že to byly nějaké levárny. Nejasné je, že nějak rychle, ještě před šefovou smrtí, odešli z oddělení další tři. Dva na vlastní žádost do civilu (měli už národ na rentu, ale stejně je podivný ten kvalt. Za dva měsíce po podání žádosti o ukončení pracovní činnosti dohodou. Třetí odešel na kriminálku do Ostravy, odkud pocházel. Podivná byla i stavební rychlost, s níž šéf na začátku devadesátých let si postavil vilku. Jak mohl v tak krátké době naspořit peníze, sehnat materiál a pracovní sílu...?!

Nejen při tomhle vyšetřování, ale zejména rozpracovaná akce „Ubytovna“ Sedláčkovi připomínala klukovská léta, kdy v potoce chytal rukama pstruhy. Už myslíš, že ho máš – ale on vyklouzne...

Přehrával si v duchu celou situaci; hledal nějaký záchytný bod, který možná tenkrát přehlédl.

Navštívil vdovu. Jevila smutek, nikoli hluboký žal. Netajila se tím, že sexuálně spolu nežili už dvacet let, ale manžel jí nic nevyčítal, protože situace nastala poté, co překonala rakovinu dělohy. Ale za cenu, „že sex jí nic neříkal.“ Jejich soužití bylo kamarádké; chodili spolu na výlety, na společenské akce...

Na dotaz, jak ona vnímá příčiny manželovy smrti, dlouho rozmýšlela odpověď. Když se vzpamatovala z jakéhosi transu, pomalu se rozhovořila: „Myslím, že v tom bude něco souvisejícího s nějakým případem. Možná, že se tam do něčeho zapletl... nebo spíš byl do

něčeho zapleten... a pak nevěděl jak z toho... až tím vypětím selhalo srdce. Jak ho znám, na život by si jen tak nesáhl.“

„Kde je to ‚tam‘ paní Dosedělová?“

Po dobré půl minutě ticha „no tam v práci, na kriminálce!“

„Máte na mysli něco konkrétnějšího, nebo je to váš odhad? Protože před smrtí přesvědčivě několikrát tvrdil...“ nedořekl.

Skočila mu do řeči: „Ano, to on tvrdil. Měl potíže... a po zkušenosti se mnou... ale jak ukázala pitva, měl jen písek v ledvinách a nějaké kaménky v močovém měchýři. Spíš byl psychicky na dně...on, který byl vždycky v klidu, všechno řešil s nadhledem!“

„Mně to také nehraje, paní Dosedělová! Proč tedy tak najednou byl vyveden z rovnováhy. Nevím, jak jinak to nazvat? A pak mně nejde do hlavy, proč jsem byl dodatečně zařazen do komise, která zatím přílišnou aktivitou nehýří!“

Po chvilkové odmlce a evidentnímu důkladnému rozmyšlení jen řekla: „Já vím jen to, že na něho byl činěn nějaký nátlak, který nespecifikoval, ačkoli jsem ho o to žádala.“

Vstala a ze zásuvky vyndala malý černý notýsek. „Třeba v něm najdete nějakou příčinu – já nevím, třeba se jednalo o nějaké vydírání. Pořád o tom uvažuji... A jediné, co mě napadlo, je, že jsou v tom peníze. Ne, že by je zcizil, to ne – ale když jsem ho poznala, byl... byl karbaník. Tenkrát... a dost vyhrával...ale kolik přesně, to nikdy neřekl. Dával mně jen nějaké peníze nebo dárek... prsten, náramek, náušnice... když si předem zjistil můj zájem o nějaký šperk. Třeba když se mně líbila vystavená věc ve výloze.“